

РЕШЕНИЕ

№ 2577

гр. София, 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 12.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1590** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145-178 АПК, вр. с чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на Л. Т. Л. с ЕГН [ЕГН] чрез пълномощник адв. И. К. И. от САК срещу ЗППАМ № 250/27.01.2022 г., издадена от младши автоконтролор към СДВР отдел „ПП“, с която на оспорвания е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца“ на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП.

Според жалбата, заповедта е немотивирана и не са налице материалните предпоставки на чл.171, т.2а, б. а) от ЗДвП, тъй като водачът е бил правоспособен. Счита, че заповедта не отговаря на изискванията на чл.59,ал.1 и ал.2 т.4 от АПК, като пречатства правото на защита на адресата на акта и представлява пречка да бъде осъществен съдебен контрол за наличие на предвидените в материалния закон условия за отказ. Липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на акта съгласно ТР №4/22.04.2004г. на ВАС. Друго съществено нарушение е допуснато от административния орган, а именно нарушени са нормите на чл.35 и чл.36 от АПК в процедурата по издаване на оспорената заповед. Органът не е събрал служебно допълнителни данни, за да установи по категоричен начин дали жалбоподателят е неправооспособен, не притежава СУМПС, респ. същото му е било отнето по съответния ред. Възражава, че посоченото в оспорваната заповед не отговаря на реалното фактическо положение, тъй като от съдържанието на АУАН, който е цитиран в оспорената заповед, жалбоподателят и водач на МПС Л. Т. Л. имал

валидно свидетелство за управление на МПС, макар и издадено от друга държава. Въпросното свидетелство за управление, издадено от Великобритания преди напускането на държавата от ЕС, е валидно до 14.02.2030г. Отделно от горното, оспорващият към момента на издаване на процесната заповед, е разполагал и с българско свидетелство за управление на МПС №281825337, валидно до 04.01.2023г., което не е било отнето заради нарушения и определя правоспособността на оспорващия да управлява МПС от категорията на управлявания автомобил.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. И. И., който поддържа жалбата. Моли за присъждане на разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София-град, III-то отделение, 67 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 27.01.2022г. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ на Л. Т. Л., живущ в [населено място], затова, че на 27.01.2022г. в [населено място],[жк]управлява МПС – лек автомобил А. АЗ с рег. [рег.номер на МПС], лична собственост със свидетелство за управление, издадено от Великобритания, като не е подменено в тримесечния срок - административно нарушение на чл.162, ал.1 от ЗДвП.

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №250/27.01.2022г. по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, издадена от Н. Л. Л. – мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложена на Л. Т. Л. принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП „Прекратяване на регистрацията на ППС л.а. „А. АЗ“ с рег. Номер РР 1394ВА за срок от 6 месеца, като са отнети 2 броя регистрационни табели и Свидетелството за регистрация на процесното МПС. Според мотивите на заповедта, водачът, в качеството му на собственик, е управлявал МПС А. АЗ с табели с регистрационен [рег.номер на МПС] в [населено място], без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или по административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т. 1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, което се явява материалноправна предпоставка за прилагане ПАМ прекратяване регистрацията на ППС – чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП.

По преписката е приложено копие на издадено на Л. Л. във Великобритания на 15.02.2020г. и валидно до 14.02.2030г. свидетелство за управление L.*18, за категориите АМ, А, В1 и В, съставеният за нарушение на чл.162, ал.1, вр. с чл.150 от ЗДвП АУАН, справка картон на водача, копие на издадено на Л. Л. в Република България на 04.01.2013г., валидно до 04.01.2023г. свидетелство за управление на МПС №281825337, за категориите В и М и Заповеди за компетентността на административния орган, издал процесната Заповед за ПАМ.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност - полицейски инспектор в ОПП СДВР, който е от тези, изрично оправомощени да прилагат принудителни административни мерки по Закона за движението по пътищата със Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. на директора на СДВР. Ето защо съдът приема, че оспорваната заповед е издадена от компетентен орган. Заповедта съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Оспорената заповед е необоснована - отменителното основание по чл.146, т.4 от АПК .

Според разпоредбата на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат ПАМ. Съгласно нормата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, ПАМ се прилагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Принудителната административна мярка "прекратяване регистрацията на пътно превозно средство" за срок от 6 месеца до една година по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП се налага на собственик, който управлява моторно превозно средство или на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства, а именно: 1. който не е правоспособен водач; 2. който не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или 3. който, след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс.

Волеизявлението за налагане на ПАМ се обективизира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава по реда на гл.V, Раздел II - ри от АПК.

В конкретния случай в обжалваната заповед не е посочено конкретно основание за издаването ѝ, но предвид мотивите от съставения АУАН - българският гражданин управлява МПС с чуждестранно СУМПС, което не е подменено след пребиваване повече от 3 месеца по ЗДвП, т.е. не притежава свидетелство за управление, валидно от за категорията, към която спада управляваното МПС.

Тълкуването на фактите, послужили като основание на административния орган да приложи ПАМ, налагат извода, че те не описват нито една от хипотезите на чл.171, ал.1, т.2а, б. „а“ от ЗДвП.

Не е спорно по делото, че предпоставка за издаване на заповед на посоченото по-горе правно основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, е лицето да е собственик на управляваното от него или друго лице МПС. Едновременно с това законът изисква наличие на едно от изрично изброените в него обстоятелства. Хипотезите - лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК при наличните по делото данни могат да се смятат за изключени. Същото се отнася и до липсата на свидетелство за управление и правоспособността да се управлява в настоящия казус, при който е установено безспорно, че Л. е притежавал валидно българско свидетелство за управление на моторно преводно средство /л.14-15/. Видно от справка картон на водача/л.19/ издаденото на 14.01.2013г.от компетентния български орган СУМПС №281825337 е валидно до 04.01.2023г., като притежава 39 контролни точки. Административният орган, без да извърши служебна проверка и да събере допълнителни данни е приел, че в 3-месечния срок водачът не е подменил чуждестранно свидетелство за управление на МПС. Съгласно чл.161 от ЗДвП свидетелство за управление на МПС, издадено в друга държава, е валидно на територията на РБ за категорията, за която е издадено в следните случаи: 1. Държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение №6 към конвенцията; 2. Държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV „а“ от него; 3. Свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. Свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение №7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. Свидетелството е издадено от държава членка на ЕС, или от друга държава – страна по Споразумението за ЕИП, или от Конфедерация Швейцария.

Чл. 162, ал.1 от ЗДвП постановява, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. От данните в оспорената заповед не става ясно от кой момент административният орган е приел, че оспорващият е влязъл в страната, за да се приеме, че е изтекъл срокът, визиран в чл. 162, ал.1 от ЗДвП. Друг е въпросът за приложимостта на ПАМ при подмяна на чуждо свидетелство в хипотеза на валидно българско СУМПС за категорията л.а., управляван от водача.

Ето защо, при постановяване на обжалваната заповед административният орган не си е изяснил всички факти и обстоятелства, които са от значение за случая в нарушение на чл. 35 от АПК. Същият не е събрал служебно доказателства във връзка с установяване наличие на валидно българско удостоверение на Л. в нарушение на чл. 36, ал.1 от АПК при преценка издаване на Заповедта за налагане на ПАМ. Липсва правно основание за приложението на разпоредбата на чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, това обуславя и извода на съда за отмяна на оспорената заповед като материално незаконосъобразна.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.1 от АПК, в полза на оспорващия следва да се присъдят поисканите и действително извършени разноси за

производството, платими от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. Същите възлизат в размер на 460 лева, от които 450 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат, съгласно договор за правна защита и съдействие и 10 лв. - внесена държавна такса.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №250/27.01.2022г. по чл.171, т.2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата, издадена от младши автоконтрольор Н. Л. Л. в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която е прекратена регистрацията на пътно превозно средство – лек автомобил А. А3 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Л. Т. Л. за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Л. Т. Л. с ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер 460 лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: